

Arrest

nr. 114 098 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 19 oktober 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 9 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 juni 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09/12/2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door : C., R. {...} (R.R.: xxxxxxxxxx) nationaliteit: Turkije geboren te {...} adres: {...}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13/09/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor C., R. {...} die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.06/06/2012 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : o.a. aanbevelingsbrieven, huurovereenkomst) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. “

1.3.Op 19 oktober 2012 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten – Model B

In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid/de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid wordt aan de genaamde C.R. {...} die de Turkse nationaliteit heeft het bevel gegeven om uiterlijk op 18/11/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7 al 1,1° van de Wet van 15 december 1980).Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum”

2. Over de gegrondheid

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht) alsook schending van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder voert zij een schending aan van artikel 3 EVRM.

Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing voert verzoekende partij in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 9ter van de vreemdelingenwet alsook schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet in samenhang met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat art. 9ter als volgt luidt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft. § 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens een van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag artikel 9ter vreemdelingenwet ongegrond. Als reden wordt opgegeven dat de ambtenaar-geneesheer in een advies gesteld heeft dat de medische elementen niet konden weerhouden worden.

Er wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur dd. 6.6.2012, dat is gevoegd.

Er wordt gesteld dat 'derhalve' uit het standaard medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

In het advies van de arts-adviseur wordt gesteld dat uit de medische getuigschriften niet blijkt dat er een directe bedreiging voor het leven van betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is.

Het advies van de arts-adviseur spreekt zich in geen enkele mate uit over de mogelijkheid van verzorging en toegang tot medische zorgen en medicamenten in het land van herkomst, zodat niet kan besloten worden dat er in dat land wel een adequate behandeling zou mogelijk zijn. Er ontbreekt bijgevolg een element in het onderzoek.

Het advies stelt ook dat verzoeker in 2009 medische zorgen kreeg in het kader van een posttraumatisch stress-syndroom. 'We dienen evenwel op te merken dat we niet beschikken over aanvullende psychiatrische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel uitgevoerde psychiatrische evaluatie ter staving van deze psychiatrische diagnostiek... Ondanks het tijdsverloop van intussen meer dan 2,5 jaar ontvingen we van betrokkene ook geen aanvullende medische getuigschriften ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische aandoening ...'.

De beslissing, die het advies overneemt, voegt zo een voorwaarde toe aan artikel 9ter die niet in de wet is opgenomen, met name de verplichting om te actualiseren. Verzoeker heeft dit overigens wel gedaan. Uw rechtspraak aanvaardt deze uitbreiding niet.

Er dient overigens op gewezen te worden dat de aanvraag dateert van 2009 en het niet de verantwoordelijkheid is van verzoeker dat een beslissing drie jaar op zich laat wachten. In verband met de rechtspraak van de RvV wordt over de interpretatie ervan door verwerende partij het volgende opgemerkt:

Interpretatie door verwerende partij:

'Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).'

Deze zienswijze miskent flagrant de bepalingen van artikel 9ter vreemdelingenwet en geeft aan de arresten RvV van 29 juni 2012 en 9 juli 2012 precies de tegengestelde interpretatie van wat deze arresten bepalen.

De bestreden beslissing zelf steunt enkel op het motief dat uit het medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Dit motief volstaat niet. Artikel 9ter vreemdelingenwet vereist een dubbel onderzoek daar dit artikel de mogelijkheid creëert voor medische regularisatie in twee omstandigheden:

-lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit;

OF

-lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Het tweede criterium is niet weerlegd in de bestreden beslissing.

De wetgeving heeft twee autonome criteria in het leven geroepen. In de tekst van de wet staat 'OF', wat betekent dat het over twee autonome criteria gaat. Het tweede criterium dient bijgevolg ook op zichzelf beoordeeld te worden. Het is perfect denkbaar dat iemand niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, maar dat hij wel een ziekte heeft die aanleiding geeft tot een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er daarvoor geen adequate behandeling (medische zorgen, medicamenten...) is in het land van herkomst. Bv. een chronische bronchitis is op zich niet levensbedreigend, maar kan wel tot een mensonterende situatie leiden wanneer in het land van herkomst deze niet adequaat kan verzorgd worden.

Verzoeker verwijst ook nog naar volgende rechtspraak:

Arrest RvV nr. 83 956 van 29 juni 2012:

2.3.4. De ambtenaar-geneesheer diende overeenkomstig van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet te onderzoeken of de ziekte waaraan verzoeker lijdt, "kennelijk" niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ("deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft").

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2005 - 2006, Doc 51 n° 2478/001, p. 9 en 35) blijkt dat voor de toepassing van de begrippen opgenomen in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, verwezen wordt naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en inzake ernstig zieken.

Overeenkomstig deze rechtspraak van het EHRM, waarnaar eveneens verwezen wordt in het advies van de ambtenaar-geneesheer, en meer bepaald het arrest N. v. United Kingdom (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N. v/ United Kingdom) zijn er zeer uitzonderlijke omstandigheden nodig

vooraleer er een schending is van artikel 3 van het EVRM en dient er rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker op het ogenblik van (de tenuitvoerlegging van) de bestreden beslissing. Uit de hierboven geciteerde voorbereidende werkzaamheden (Parl.St. Kamer 2011 -201 2, DOC 53, KI 824/001, 4) blijkt dat bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag rekening wordt gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen.

In casu werd geoordeeld dat "de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk" en dit op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin wordt gesteld dat "Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. De in het medische attest beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. De gezondheidstoestand is niet kritiek."

In de bestreden beslissing kan dus worden gelezen dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ("direct levensbedreigend"), zoals vermeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermeldt echter eveneens dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. In casu zou kunnen gesteld worden dat, nu in eerste instantie werd geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, hij in tweede instantie zeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt en die niet terug te vinden is in de motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt dat terecht de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.

Het tweede middel is in de opgegeven mate gegrond.

Arrest RvV 84 293 van 6 juli 2012:

3.3. De Raad merkt op dat in de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt naar het advies van een ambtenaar-geneesheer dat bij deze beslissing gevoegd wordt, doch niet uiteengezet wordt hoe uit de vaststelling van deze arts dat eerste verzoekende partij geen ziekte heeft die een directe bedreiging vormt voor haar leven aanleiding kan geven tot de conclusie dat de ziekte waaraan zij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft; kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde

In het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat als een onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, wordt weliswaar aangegeven dat "volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens [...] de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het EVRM immers een aandoening [vereist] die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte "maar er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze dit gegeven aanleiding kan geven tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

Verwerende partij stelt terecht dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.

Verzoekers sluiten zich bij de inhoud van deze arresten aan.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing dan ook de formele motiveringsplicht.

Tot slot verwijzen verzoekers nog naar twee arresten van Uw Raad:

"Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn kritiek dat (...) De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. (...) De Raad kan de verwerende partij, waar deze in haar nota niet verder gaat dan te stellen dat in de bestreden beslissing werd aangetoond dat er toegang is tot de medische zorgen en dat de behandeling met medicatie mogelijk is in Kosovo en de verwijzing van verzoeker naar rapporten van het UNHCR daaraan geen afbreuk doet, dan ook niet bijtreden." (RvV 58.892, 30 maart 2011)

"Echter dient te worden vastgesteld dat de enige vraag die de Dienst Vreemdelingenzaken zich dienaangaande heeft gesteld, is of de nodige geneesmiddelen kunnen worden verkregen. Verder beperkt ze zich tot de antwoorden van de ambtenaar-geneesheer met name dat er gezondheidscentra zijn en dat een behandeling opvolging door een arts mogelijk is. Er werd geen enkele vraag gesteld naar de toegankelijkheid van de medische zorgen voor de Roma in Kosovo terwijl het toch algemeen bekend is dat deze minderheidsgroep niet geliefd is en vaak met discriminatie te kampen heeft. Dienaangaande kunnen de verzoekers gevolgd worden waar ze stellen dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd." (RvV 63.934, 27 juni 2011)

WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

ENIG MIDDEL: Schending van artikel 7, 1ste lid, 2° en artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 EVRM.

Het bevel De bevelen genomen opzichtsens beide verzoekers zijn gesteund op artikel 7, al 1, 1° vreemdelingenwet.

Er wordt gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Zoals aangetoond is de beslissing tot weigering artikel 9ter vreemdelingenwet nietig; het bevel steunt op een nietige beslissing. Het verzoek 9ter vreemdelingenwet dat in principe nog zou moeten onderzocht worden gezien de nietigheid van de eerste bestreden beslissing, houdt in dat zolang het verzoek loopt het verblijf in België dient aanvaard te worden.

Alleszins en minstens is het bevel gegeven aan een persoon die zich beroept op artikel 3 EVRM nietig zolang de gronden waarop het verzoek gesteund is nog dienen onderzocht te worden."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Hij stelt dat het medisch advies noch de bestreden beslissing een motivering bevat met betrekking tot de verzorgingsmogelijkheden in het land van herkomst. Verder stelt verzoeker dat met het motief met betrekking tot het gebrek aan actualisatie van de verblijfsaanvraag een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Verder stelt hij nog dat de bestreden beslissing onvolledig gemotiveerd is, omdat enkel wordt onderzocht of de ziekte een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en niet wordt onderzocht of hij lijdt aan een ziekte die een risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat met betrekking tot het gebrek aan actualisatie van het medisch dossier, dit als dusdanig geen weigeringsgrond vormt voor de aanvraag.

Het medisch advies stelt enkel dat, omwille van het niet voorhanden zijn van recentere informatie met betrekking tot de verdere evolutie van de beschreven psychiatrische problematiek (post-traumatisch stress-syndroom en depressie), het levensbedreigend karakter, de kritieke gezondheidstoestand en de noodzakelijke medische behandeling niet kan worden nagegaan.

Er wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, doch enkel tot een beoordeling gekomen aan de hand van de door verzoeker aangeleverde stavingstukken. Het is de plicht van verzoeker om zijn aanvraag te actualiseren (RVV 49.672 d.d. 18/10/10 en RW 50.442 dd. 28/10/10)

Het is niet omdat verzoeker dit heeft nagelaten dat plots moet worden beweerd dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan de wet. De aanvraag werd ten gronde beoordeeld en werd niet afgewezen omwille van het feit dat zij niet zou zijn geactualiseerd.

Met betrekking tot de vraag of er, naast het levensbedreigend karakter, al dan niet "dubbel" diende gemotiveerd te worden over het mensonterend of vernederend karakter wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, heeft de verwerende partij de eer het volgende te antwoorden.

Verzoeker betwist niet de beoordeling dat zijn aandoening niet levensbedreigend of kritiek zou zijn. Hij haalt echter het arrest RVV 83.956 van 29 juni 2012 aan om te stellen dat de toepassing van de — inmiddels welbekende- "hoge drempel" rechtspraak van het EHRM vanuit het oogpunt van de motivering niet voldoende zou zijn, omdat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zou zijn en daarnaast ook bescherming verleent voor het risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is. De verwerende partij zou aldus nog dienen te motiveren over de vraag of er al dan niet risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling, en zo ja, of er een adequate opvolging is.

De verwerende partij deelt deze zienswijze niet. Het is de uitdrukkelijke wil van de wetgever geweest om de gezondheidstoestand te evalueren binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35) Het beoordelingscriterium van de "hoge drempel" is dan ook wel degelijk relevant in het licht van de geheel van de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Meer nog dan de parlementaire voorbereiding te verwijzen, dient de Raad zich bij de beoordeling in eerste instantie te steunen op de tekst van de wet zelf.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Art. 9ter §1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een

Artikel 3 van het EVRM luidt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Uit de tekst van artikel 9ter zelf kan niet duidelijker blijken dat het begrippenkader van artikel 3 van het EVRM hét beoordelingscriterium dient te zijn, aangezien de terminologie letterlijk wordt overgenomen.

Het recht op leven wordt gegarandeerd door artikel 2 van het EVRM. Artikel 3 EVRM — bescherming tegen onmenselijke of vernederende behandeling - biedt een ruimere bescherming in die zin dat een bescherming conform artikel 3 impliceert dat ook aan de bescherming van artikel 2 werd voldaan.

Wanneer de verwerende partij zich in de bestreden beslissing steunt op het critérium van de zgn. "hoge drempel"-rechtspraak van het EHRM, doet zij dit in toepassing van de Europese rechtspraak over artikel 3 van het EVRM, en past zij hoegenaamd niet "enkel" de rechtspraak over artikel 2 van het EVRM toe, zoals verzoeker en het arrest RW 83.956 lijken te suggereren. De aanvraag werd wel degelijk beoordeeld conform het criterium "onmenselijke of vernederende behandeling", zoals dit begrip wordt ingevuld door het EHRM.

Door te stellen dat de motivering conform de EHRM-rechtspraak over artikel 3 EVRM niet afdoende zou zijn, vraagt verzoeker in wezen dat wordt afgestapt van de rechtspraak van het Hof over artikel 3 EVRM en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en eigen begrippenkader zou ontwikkelen over artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Spijts de vaststelling dat in de parlementaire werkzaamheden uitdrukkelijk werd gewezen op de koppeling aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en het feit dat artikel 9ter van de wet de terminologie van artikel 3 EVRM, letterlijk overneemt, zou het begrip onmenselijke en vernederende behandeling in beide rechtsnormen een andere betekenis hebben.

Zo dit standpunt door de Raad zou worden gevolgd, verzoekt de verwerende partij erom dat, net zoals het Hof eerder heeft gedaan, de Raad het begrip "onmenselijke en vernederende behandeling" conform art. 9ter zou duiden en meer bepaald, zou preciseren hoe, waar en waarom dit begrip verschilt van het begrip "onmenselijke en vernederende behandeling" conform artikel 3 van het EVRM.

Voor zover als nodig verwijst de verwerende partij naar de desbetreffende rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/055, N. v. . United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom). Zeer beknopt samengevat, moet luidens deze rechtspraak, opdat sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM, de gezondheidstoestand kritiek of levensbedreigend zijn; er moet m.a.w. een imminent risico zijn voor

het leven of op een mensonterende behandeling. Volgens de vaste rechtspraak van de het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevergd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

[Het Europees Hof voor de rechten van de Mens hanteert een aantal principes met betrekking t t ernstig zieke vreemdelingen. De meest toonaangevende zaak tot dusver is de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 Grote Kamer , nr. 26565/05 (waarvan enkel een Engelse en Franse officiële versie bestaat).

In dit principearrest van het Europees Hof voor de rechten van de Mens in 2008 geeft het Hof in Grote Kamer een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (Hof Mensenrechten 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. The United Kingdom) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM.

De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van art. 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N, t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten.

Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Antiretrovirale middelen zijn in principe beschikbaar in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden — en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en ze zou deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden (maintain the high threshold, only in a very exceptional case).

Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 t t aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het E.V.R.M. meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.]

Tenslotte nog wijst de verwerende partij er op dat ingevolge het oordeel dat de ziekte niet levensbedreigend, kritiek, onmenselijk of vernederend is, er niet diende te worden gemotiveerd over de behandelingsmogelijkheden in het thuisland.

Het middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2°, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het tweede middel volledig steun vindt in de hypothese dat het eerste middel gegrond is.

Gelet op de ongegrondheid van het eerste middel, dient ook het tweede middel ongegrond te worden verklaard.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 11 maart 2013, nr. 222.798; RvS 4 juni 2012, nr. 219.600; RvS 1 februari 2010, nr. 200.309).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, dit is in casu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in §2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.4. De Raad stelt vast dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 12 juni 2012 met de bestreden beslissing uiteindelijk ongegrond wordt verklaard.

Waar een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard, dient verweerder, met name de ambtenaar-geneesheer, tijdens de gegrondheidsfase van het onderzoek na te gaan of de ziekte waaraan in casu verzoeker lijdt, beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name of *“deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 6 juni 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoeningen van verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. In zijn advies, dat zodoende geacht wordt integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, stelt de ambtenaar-geneesheer dat de ziekte van verzoeker geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, die kan aanleiding geven tot de afgifte van een verblijfsmachtiging.

Om tot deze conclusie te komen motiveert de ambtenaar-geneesheer als volgt in zijn advies:

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.12.2009.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Medisch getuigschrift d.d. 03/12/2009, opgesteld door dr. Gulden Ucan, huisarts.

- Geneesmiddelenvoorschrift d.d. 03/12/2009, eveneens opgesteld door dr. Gulden Ucan

- Getuigschrift voor verstrekte hulp d.d. 03/12/2009, eveneens opgesteld door dr. Gulden Ucan.

- Consultatieverslag d.d. 28/02/2011, opgesteld door dr. Jan Bas, oftalmoloog (raadpleging van 21/02/2011)

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 28/02/2011.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 55-jarige man zich in december 2009 met een posttraumatisch stress-syndroom en een depressie presenteerde. De geconsulteerde huisarts, dr. Ucan, attesteerde dat medische behandeling bezig was sinds november — december 2009 en dat behandeling voorzien was; door de betrokkene werd in deze context ook een- geneesmiddelenvoorschrift voor Efexor Exel (farmaceutische stof venlafaxine: een antidepressivum) en Trazolan (farmaceutische stof trazodon: een antidepressivum) voorgelegd.

Uit het consultatieverslag van dr. Bas weerhouden we dat in februari 2011 beiderzijds uitgesproken cataract en onbehandeld gevorderd open-hoek glaucoom vastgesteld werd bij de betrokkene. Er werd een proeftherapie met Azarga oog suspensie (een anti-glaucoommiddel) en Xalatan oogdruppels (eveneens een anti-glaucoommiddel) gestart en een controle werd gepland na 3 weken.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een huidige graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt immers niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is:

De betrokkene kreeg in november - december 2009 medische zorgen in het kader van een posttraumatisch stress-syndroom en een depressie. We dienen evenwel op te merken dat we niet beschikken over aanvullende psychiatrische getuigschriften/verslagen aangaande een eventueel

uitgevoerde psychiatrische evaluatie ter staving van deze psychiatrische diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot psychiatrische behandeling en/of aangaande een ingestelde psychiatrische opvolging. Ondanks het tijdsverloop van intussen meer dan 2,5 jaar ontvingen we van de betrokkene ook geen aanvullende medische (eventueel psychiatrische) getuigschriften/ verslagen meer aangaande de verdere evolutie van de beschreven psychiatrische problematiek onder behandeling na december 2009 en/of ter bevestiging van de aanwezigheid van een huidige ernstige psychiatrische aandoening met een direct levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke medische behandeling in dit verband.

In verband met het in februari 2011 vastgestelde uitgesproken cataract en onbehandeld gevorderd open-hoek glaucoom: het betreft oftalmologische aandoeningen met weerslag op het gezichtsvermogen doch geen levensbedreigende pathologie.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een actuele ziekte (ziekten) zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan (kunnen) geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grand van genoemd Artikel.”

2.6. Uit de bewoordingen van het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur het volgende besluit is toegedaan: *“Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een huidige graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.*

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt immers niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is.”

2.7. De Raad stelt voorts vast dat aangaande de psychische problematiek van de verzoekende partij het medisch advies van de arts-adviseur zeer ambigu is. Zo meent de arts-adviseur enerzijds dat er een gebrek is aan actualisatie van de medische gegevens ter staving van de psychiatrische diagnostiek, de graad van ernst en de noodzaak tot psychiatrische behandeling doch anderzijds stelt hij de afwezigheid vast van een huidige ernstige psychiatrische aandoening met een levensbedreigend karakter of een kritieke gezondheidstoestand en een lopende noodzakelijke behandeling in dit verband. Gelet op deze bewoordingen en het besluit van de arts-adviseur zoals in voorgaande paragraaf geciteerd dat slaat op alle medische aandoeningen die verzoekende partij naar voren heeft gebracht ter staving van haar aanvraag, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de arts-adviseur de psychische problematiek van verzoekende partij niet weerhoudt, in essentie omdat het niet gaat om een actuele directe bedreiging voor het leven van verzoekende partij of een actuele kritieke gezondheidstoestand. Het wordt voorts niet betwist dat verzoekende partij lijdt aan cataract, zoals blijkt uit de voorgelegde medische attesten. Nergens uit het dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder deze aandoening als banaal beschouwt.

2.8 Verzoekende partij betoogt dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer geen enkele motivering is opgenomen met betrekking tot het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

2.9. Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van toepassing is op twee gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bewoordingen van deze wettelijke bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. Los van de vaststelling dat uit het betrokken advies van 6 juni 2012 nergens blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel zou zijn dat de aandoeningen van verzoekende partij geen reëel risico inhouden voor haar fysieke integriteit daar enkel wordt gemotiveerd dat deze aandoeningen geen acuut levensgevaar of een directe bedreiging van het leven vormen, dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet duidelijk twee onderscheiden toepassingsgevallen blijken. Deze twee toepassingsgevallen zijn onderling niet afhankelijk van elkaar. Alleszins kan uit het niet voldaan zijn aan het eerste toepassingsgeval niet ipso facto worden afgeleid dat een onderzoek naar het tweede toepassingsgeval overbodig zou zijn.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en uit hetgeen voorafgaat, volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer de redengeving moet bevatten die hem ertoe heeft gebracht te besluiten dat de voorgelegde medische elementen buiten elk van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vallen.

2.10. In casu blijkt uit bovenstaande motivering van het advies van 6 juni 2012, dat integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing, dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De ambtenaar-geneesheer stelt dat de aandoeningen van verzoekende partij niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen. Hieruit leidt hij op directe wijze af dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. De vraag die zich te dezen stelt, is of de ambtenaar-geneesheer op afdoende wijze tot zijn conclusie is gekomen en dit in het licht van de twee afzonderlijke toepassingsgevallen die in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vervat liggen.

2.11. De Raad volgt verweerder waar deze in de nota met opmerkingen uiteenzet dat uit de bewoording van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen "reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling" van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM. Het standpunt van de verweerder dat het begrippenkader en de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen als (exclusieve) maatstaf dienen te worden gehanteerd bij de evaluatie van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gaat echter niet op. De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM is immers niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 3 van het EVRM, als hogere rechtsnorm, weliswaar bepalend is voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden, doch verweerder kan niet aan een duidelijke wetsbepaling, in casu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een beperktere interpretatie geven die exclusief is gestoeld op een hogere rechtsnorm (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Uit artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet kan alleszins niet worden afgeleid dat de aanvrager, om toegelaten te worden tot verblijf op grond van zijn medische aandoening, in elk geval moet lijden aan een ziekte die direct levensbedreigend of in een vergevorderd stadium is dan wel dat hij steeds in een kritieke gezondheidstoestand moet verkeren in de zin van de rechtspraak van artikel 3 van het EVRM. Het blijkt niet dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder de mogelijkheid zou ontzeggen om ook in gevallen die niet voldoen aan de hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen, een verblijfsmachtiging toe te kennen.

2.12. Verweerder kon te dezen dan ook niet dienstig motiveren dat het bestaan van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder is immers tevens en in de eerste plaats gebonden door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat zoals reeds werd besproken duidelijk twee verschillende situaties voorziet waarin een vreemdeling die zijn identiteit aantoonde een aanvraag kan indienen om machtiging tot verblijf.

2.13.. De Raad stelt vast dat in casu in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet werd nagegaan of verzoekende partij al dan niet lijdt aan een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Waar de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarvan de motivering beperkt is tot de eerste situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, en waarin desondanks in het algemeen wordt gesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat zoals hierboven uiteengezet duidelijk ruimer is, is de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig gemotiveerd. Uit niets blijkt immers dat in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag onderzoek werd verricht naar *"het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst"*.

2.14. Door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte zoals vereist door artikel 3 van het EVRM en zoals geïnterpreteerd door het EHRM, zonder verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, heeft verweerder tevens de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskend.

2.15. De bestreden beslissing is derhalve genomen met miskennen van de motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.16. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.17. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.18. Zoals blijkt uit voorgaande leidt het thans voorliggende beroep tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De Raad gaat er derhalve van uit dat verzoekende partij terugvalt op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (cf. beslissing van de verwerende partij van 13 september 2010). Verzoekende partij heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij heeft op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet. De Raad merkt hierbij op dat niets de verwerende partij verhindert om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoekende partij indien zij desgevallend de in punt 1.1. bedoelde aanvraag opnieuw ongegrond verklaart.

2.19. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 19 oktober 2012, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER